Oliver Jasanský

Naplánoval smrt dravce. Jenže jed nezná hranice.

Detektivní román

Smrt krále oblohy

Smrt krále oblohy

KNIHY OLIVERA JASANSKÉHO
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Lev a Choroš
Podpalubí
Smrt krále oblohy

Připravujeme
Zimní bandita

Havran a královna
Havran a královna

Oliver Jasanský

Smrt krále oblohy

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Oliver Jasanský, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-373-8 (pdf)

Tahle je pro Adri, fanynku Lva a Choroše,
spisovatelku a nejlepší dceru.

Orel

Vítr u rybníka Čalovna měl jednu nepříjemnou vlastnost – často si člověka oťukával jako nepříliš opatrný kapsář. Nejdřív jemně, skoro až mile, a pak mu bez varování vrazil ledovou dlaň pod límec.

Listí u břehu se třepotalo, zato hladina zůstávala klidná… aspoň na oko. Pod ní voda probublávala a vřela, jak někde u dna cosi líně přemílalo bahno a kořínky.

Blížil se čas výlovu.

Všechno teď vypadalo podzimní, tedy krásné, barevné a zároveň trochu na odpis.

„Nechoď tak blízko k vodě," zavolala Jiřina automaticky, protože to už tak matky dělají. Nebála se, že by se dítě opravdu chystalo skočit do rybníka, ale svět byl plný rizik a průměrný rodič musel alespoň něco kontrolovat, když už mu život z principu utíkal mezi prsty.

„Já nic nedělám!" ozval se Matěj. Byl zrovna v tom věku, kdy nic nedělá s takovou intenzitou, až to vypadá jako výhrůžka.

Otec rodu, Tomáš, se raději zdržel komentáře. Stál kousek stranou u cestičky, v ruce kelímek od benzinky, ještě s kávou, která chutnala jako spálená trpělivost. Vytáhl mobil, aby udělal fotku dětí v přírodě, poněvadž ho přemohla potřeba dokazovat, že existuje i mimo pracovní e-maily.

„Hele, *kámen*," pronesla malá Eliška, dřepící u břehu. Kameny představovaly její specialitu. Uměla vybrat ten jeden jediný, který vypadal, jako by měl duši, a pak jej vláčet domů, cenit si jej, dokud ho někdo nevzal a nevyhodil. Dějiny světa byly ostatně plné lidí, kterým sebrali jejich kameny…

„Dáme si svačinu a jdeme," prohlásil Tomáš, potom co Elišce roztržitě pochválil kámen. Podíval se na oblohu, kam se v posledních týdnech díval častěji než dřív, kvůli tomu zvláštnímu pocitu, že se věci s podzimem lámou, i když se nic konkrétního neděje.

Jen ocelově šedé nebe, zpoza potrhaných mraků svítilo čím dál slabší slunce.

Jiřina rozložila deku na suché trávě, vyndala krabičky. Děti se vrhly na rohlíky se sýrem, jako by šlo o poslední rohlíky na planetě a ony týden nejedly.

Pes, černobílý kříženec jménem Rony, mezitím obcházel břeh a očichával všechno, co by lidem přišlo nechutné a jemu o to lákavější. Občas se zastavil a podíval se na své dvounožce s obvyklým výrazem, říkajícím: *Já tady nejsem na výletě, já jsem na důležité psí misi.*

„Rony! Ke mně," houkla Jiřina.

Rony se na ni podíval, pak udělal to, co takový průměrný pes udělá, když ví, že ho páníček sleduje.

Popošel ještě o kousek dál.

„Nech ho," řekl Tomáš. „Ať se proběhne."

Jiřina měla na jazyku, že jestli se Rony proběhne a sežere něco mrtvého, tak to potom vyblije v autě, a to bude zase její problém. Ale mlčela. Měli volno, měli tu rybník, jeden z posledních slunných dnů na piknik, měli kafe v papírových kelímcích a rohlíky.

Ale jestli se ten pes v něčem vyválí, půjde s ním pěšky domů Tomáš, je to jen pět kilometrů…

Eliška náhle zvedla hlavu a ukázala prstem.

„Tati…“

„Co je?“

„Pták.“

Všichni čtyři se podívali směrem, kterým holčička ukazovala. Nad hladinou, vysoko, kroužilo něco velkého. Ani káně, ani vrána. Tohle bylo… obrovské.

Jen to nepřipomínalo ani kormorána nebo volavku.

„Ty bláho,“ vydechl Tomáš.

I Jiřině se teď v hlavě rozsvítila stará dětská vzpomínka na ilustrace v encyklopedii. Široká křídla, hlava světlejší, tělo tmavší. Způsob letu, který působil, jako by to zvíře vlastnilo oblohu a jen ji občas z milosti propůjčilo ostatním.

Jiřina se postavila, stín jí přejel přes tvář.

„To je orel?“ zeptala se.

„Mořský,“ řekl Tomáš, kdoví odkud tu informaci vytáhl. Možná z nějakého článku, možná z náhodného videa.

Ale sedělo to. Orel mořský. Tady u vody. Najednou to dávalo smysl.

Matěj přestal žvýkat.

„Fakt jako orel?“ zeptal se.

„Jo,“ řekl Tomáš tiše, jako by se bál, že když to řekne nahlas, orel ho uslyší a urazí se.

V tu chvíli se však s dravcem něco stalo. Něco, co rozhodně nevyhlíželo správně, pozitivně.

Žádné hollywoodské zpomalení, kdy se všechno ztiší a v pozadí tklivě hraje smyčcový kvartet. Bylo to spíš… rozpačité.

Připomínalo to snahu někoho nemocného, raněného, udělat věc, kterou dřív zvládal ladně a bez problémů.

Orel se ve vzduchu zavlnil.

Jedno křídlo se propadlo, jako by ztratilo pevnost. Pak druhé. Let, který byl před chvílí tak majestátní, se změnil v něco, co vypadalo téměř lidsky – v paniku, marnou snahu znovu získat kontrolu nad letem.

Jiřině došlo, že orel neklouže dolů, protože chce, protože by snad spatřil kořist. Ten pták *padal*…

„Co to dělá?“ vyhrkla.

„Něco je s ním blbě,“ zašeptal Tomáš.

Oba dospělí cítili, jak se jim svaly napínají, tuhnutí v zádech. Protože velcí tvorové neměli padat z nebe. Velcí tvorové měli zůstávat velcí a… nahoře. Jako symboly síly a svobody.

Orel udělal ještě jeden nepravidelný kruh, jako by se snažil chytit vzdušný proud. Pak najednou uhnul do strany a šel k zemi.

Odehrálo se to rychleji, než si mozek stihl domyslet následky.

Černý stín, široká křídla, šustění peří.

V poslední vteřině pták vyrazil nohama dopředu, jako by chtěl přistát, ale místo hladkého dosednutí přišel tvrdý náraz do zatravněné cesty kousek od břehu. Hromada masa, peří a síly, ta majestátnost, která se měla vznášet, teď ležela na zemi jako pytel s odpadky, připravený, až ho někdo odnese do popelnice.

Eliška vykřikla, spíš šokem než ze strachu, Matěj udělal krok dopředu, pak druhý.

„Matěji, stůj!“ zařvala Jiřina. Její hlas měl v sobě něco ostrého, něco, co se nedalo ignorovat. „Nikdo tam nepůjde!“

Tomáš už se ocitl v půli cesty k orlovi, ještě než jeho mozek zhodnotil to rozhodnutí. Tohle byl ten problém s dospělostí – třicátník už by měl vědět, co dělá, a přitom… přitom někdy reaguje úplně stejně impulzivně jako dítě.

Orel se pohnul.

Křídla mu zaškubala, jak se snažil zvednout, ale nedokázal to. Trhnul hlavou do strany. Velký zobák se otevřel a zavřel, otevřel a zavřel, zdálo se, že orla něco dusí, obírá o dech, vycházela z něj pěna.

Vypadalo to, jako by se pták topil na suchu.

„Ježíši…," vydechla Jiřina. Teď už byla u Tomáše, držela ho za rukáv, kotvila ho, aby k umírajícímu dravci nešel blíž.

Pes však samozřejmě vyrazil.

„Rony!" křikla Jiřina znovu, tentokrát s opravdovým strachem.

Rony však nedbal, jak jinak. Doběhl k orlovi, zastavil se, zavětřil a… zaváhal. To Jiřina nikdy dřív neviděla. Tenhle pes byl jinak schopný sežrat cokoli. Včetně ponožky, kterou vytáhl z koše na prádlo. Ale tady, před tím zápachem, který nebyl jen zvířecí, ale obsahoval něco navíc, něco, co dráždilo nos, pes ustoupil.

Jenže vzápětí udělal asi druhý nejhorší možný krok – sklonil hlavu a olízl trávu vedle dravce.

„Ne! Rony! Fuj je to!" vyhrkl Tomáš a vyrazil. Jiřina ho pustila, protože věděla, že teď by ho stejně nezastavila.

Tomáš popadl Ronyho za obojek a odtáhl ho zpátky. Pes sebou cukal, překvapený, možná uražený, ale zejména zmatený tou panikou u svých lidí.

„Co je to?" ptal se Matěj, bledý a fascinovaný, nemohl odtrhnout oči z cukajícího se orla.

„Nevím," řekl Tomáš.

U toho „nevím" Jiřině proběhla hlavou řada možností: střet s dráty, nemoc, zranění. Ale tohle… tohle vypadalo jako otrava. Působilo to, jako když se tělo snaží bojovat proti něčemu, co někdo nacpal dovnitř násilně… i když tady to nejspíš dravec pozřel dobrovolně a nevědomky se tak odsoudil k smrti.

Jiřině se stáhlo hrdlo lítostí.

Orel znovu škubl křídly. Drápy se zaryly do trávy. Peří se mu naježilo, pak zase slehlo. Oči měl otevřené, ale pohled byl matný, mdlý, jako by se díval skrz ně, někam do nekonečna.

Vzácný král nebes, jenž se neměl dotýkat země, teď dělal poslední malé, zoufalé pohyby, které naprosto postrádaly krásu.

„Volám… někam," zamumlala Jiřina a už sahala po telefonu. Prsty se jí třásly.

Lidé si obvykle s oblibou namlouvají, že v krizových situacích by se zachovali jako hrdinové. Ve skutečnosti však ve většině případů jen stojí a snaží se neudělat špatná rozhodnutí.

„Kam?" vyhrkl Matěj.

„Nevím. Policajty? Veterináře? *Někoho*."

Tomáš se podíval na orla, pak na manželku. Oba věděli, že by se dravce neměli dotýkat. A zároveň jejich instinkt křičel: *Pomozte mu!*

Jenže snaha pomoci zvířeti, které má v sobě jed, znamená často jen přidat na seznam obětí další položku.

„Nesahej na to," řekl Tomáš nahlas, spíš sám sobě.

Jiřina začala vytáčet číslo, ale v nervozitě zmáčkla špatnou ikonku a otevřela foťák. Na displeji se jí objevil orel v trávě, obrovský a ponížený. Vypadalo to jako klasická fotografie z přírody, jenže v téhle přírodě se cosi pokazilo.

„Do pr-kýnka," vyhrkla a rychle aplikaci zavřela.

„Číslo… sto dvanáct?" navrhl Matěj, který znal nouzová čísla. Neboť školy učí děti právě ty věci, které pak dospělí v panice zapomínají.

„Jo," vydechla Jiřina. „Jo. Díky."

Hovor se spojil.

„Tísňová linka, prosím," ozval se klidný hlas, úplně mimo realitu tohohle hororu u rybníka, jako by muž seděl v jiné galaxii.

„Dobrý den… my jsme u rybníka… u Malých Nepodřic, Čalovna. Spadl tady – obrovský dravec, myslím orel… A vypadá, že – že se dusí nebo je otrávený! A náš pes se toho skoro dotkl."

„Je někdo zraněný?"

„Ne, nikdo z nás ne. Ale ten pták –"

„Zůstaňte v bezpečné vzdálenosti, nesahejte na něj ani na nic kolem. Pokud pes něco olízl nebo snědl, sledujte ho, případně vyhledejte veterináře. Přepojím vás na policii a…"

Jiřina cítila, jak se jí do hlasu dere hysterie: „On umře!"

Na druhém konci nastala pauza, krátká a lidská.

„Rozumím," ozval se pak dispečer. „Pomoc je na cestě. Zůstaňte tam, ale… v bezpečné vzdálenosti."

Jiřina zavěsila a najednou jí došlo, že jí tečou slzy. Tiché, vzteklé slzy, protože ten orel byl něco tak nádherného a teď tady chroptěl do trávy, jako by mu někdo ukradl právo existovat.

Tomáš si přidřepl, ale pořád udržoval odstup. Sledoval, jak sebou orel zaškubal. Ze zobáku mu stále šla pěna, tělo se mu napjalo, pak povolilo. Levé křídlo se roztáhlo do strany a zůstalo tam, nepřirozeně, jako by někam mířilo.

„Tati," pípla Eliška. „On… šel spinkat?"

Tomáš nasucho polkl: „Ne, zlatíčko. Nešel spinkat. On… umírá.“

Orel se pohnul naposledy. Šlo o takový ten poslední, neochotný pohyb, kdy se tělo snaží připomenout sobě i okolí, že je ještě tady, ještě dýchá… ještě jednou. Pak mu hlava klesla k zemi.

Ticho, které následovalo, bylo horší než jakýkoli křik. Rybník dál dýchal, listí dál šustilo ve větru. Život okolo pokračoval.

A někde v tom všem rozpačitě postávala rodina, synek s rohlíkem v ruce, popotahující dcerka a pes, který si začal olizovat čumák, jako by se mu něco nelíbilo.

„Rony,“ vydechla Jiřina a klekla si k němu, konečně mu dala ruce na boky a prohlédla mu tlamu, i když věděla, že to bude k ničemu. V očích měla paniku, kterou se snažila maskovat péčí.

„Je v pohodě,“ pronesl Tomáš, ale znělo to jako úpěnlivé přání.

„Co když ne? Co když –“

„Pojedeme k veterináři hned, jak… jak to tu… no.“

Z dálky se ozval zvuk auta na polní cestě, pak další. A potom konečně siréna, jen krátké houknutí, aby někdo uhnul; svět se musí hýbat i ve chvíli, kdy něco krásného zemře.

Tomáš se postavil, narovnal si záda, jako by tím mohl urovnat i situaci.

„Už tu budou,“ prohlásil.

Matěj se díval na mrtvého orla a v očích měl něco, co rodiče nechtějí u svého dítěte vidět tak brzo – poznání, že i věci, které vypadají nedotknutelně, se dají srazit k zemi.

Když se na louce objevila první postava v uniformě, Jiřina zvedla ruku, aby na sebe upozornila. Hlas jí přeskočil: „Tady!“

Policista přikývl, zrychlil krok, pak uviděl orla a jeho tvář se na vteřinu změnila. I lidé, kteří viděli ledacos, mají někdy okamžik, kdy jim mozek řekne, že tohle je až *moc* špatně.

„Nesahejte na nic," řekl automaticky. „A ten váš pes… říkáte, že něco olízl?"

„Jen trávu vedle," špitla Jiřina.

Policista se podíval na orlovo křídlo roztažené v trávě, na pěnu u zobáku, na tu tichou brutalitu smrti.

„Do pr-kýnka dubovýho," zaklel tiše, s ohledem na děti, skoro stejným tónem jako Jiřina před chvílí.

Všem dospělým v tu chvíli bylo jasné, že tohle není nic přirozeného, žádná přírodní moc, která by stála za smrtí krále nebe.

Tady v tom měl nejspíš prsty člověk. A policista si pomyslel, že při troše smůly to jedním orlem neskončí.

Vítr od Čalovny znovu zavál. Jemně, skoro mile. Jako by se vůbec nic nestalo.

2.

Co se nesmí vyslovit

Na stole v kanceláři ležela plastová krabička s dávno vychladlou sekanou a bramborem. Oběd, který Choroš nestihl sníst předevčírem, včera ani dnes. Vedle krabičky stál hrnek s kávou, aspoň ta byla čerstvá a horká, skoro až jiskřila, pekelně silná.

Vzduch páchl cigaretovým kouřem, papírem, topením a mokrou kůží bundy přehozené přes opěradlo židle.

Bohumil Charvát, kterému skoro nikdo neřekl jinak než Choroš, stál u okna a kouřil. Tak, aby to technicky vzato nebylo přímo v kanceláři… ale aspoň u otevřeného okna.

Byl to velký chlap se zrzavým plnovousem, rameny jak skříň a výrazem, v němž bylo jasně čitelné, že optimismus je pro něj příliš luxusní zboží. Na nose mu ještě zůstávala nezřetelná rýha od brýlí k počítači, které teď neměl, protože je zase někde nechal. Nebo je rozsedl.

Každopádně – existoval bez nich.

„Takže tu máme mrtvýho orla," prohlásil Choroš a vyfoukl kouř ven. „Což je samo o sobě dost na hovno. Ale pořád to ještě nemusí bejt trestnej čin."

„Orla?" ozval se Lev z gauče, který si Choroš pořídil doslova ze smetiště, jen ho nechal celý vyčistit a přečalounit. „Tady?"

Choroš se po něm ohlédl.

„Jo. Překvapení. Česká krajina není jen řepka, důchodci na elektrokolech a chlapi, co si myslí, že motorová pila z nich dělá Thora."

Lev zvedl obočí.

„Já jen myslel," zamumlal, „že orel mořský je spíš něco… severního. Pobřeží, fjordy, víš jak, dokument s dramatickou hudbou."

„Vyskytuje se i u nás," prohlásil Choroš. „Hlavně kolem velkejch vod a rybníků. Jižní Čechy mu seděj. A není to žádnej obyčejnej fógl, co se jen rozhodl umřít teatrálně na poli."

Odklepl popel.

„Je zvlášť chráněnej. Velkej, vzácnej, sledovanej. Takovej pták, kvůli kterýmu se začnou zvedat telefony kurva rychlejc než u mrtvý slepice."

„Takže to *může* bejt trestnej čin," usoudil Lev.

„Může," souhlasil vousáč, aniž by se otočil od okna. „Stejně jako může bejt pondělí příjemnej den. Občas o tom slýchám pověsti."

Lev, celým jménem Lev Bohdanovyč Koval, seděl shrbený nad notebookem, na kolenou deku, protože v kanceláři bylo buď vedro jako v sauně, nebo zima jako v márnici, nikdy nic mezi tím.

Byl mladší než zbytek osazenstva kriminálky, tmavší pleť, ostře řezaná tvář, krátké, rozcuchané černé vlasy a soustředěný výraz, který na cizí mohl působit arogantně. V mikině s kapucí vypadal, že spal málo a mizerně, ale přesto přišel připravenější než ostatní.

Na protézách byl už jistý, ale když dlouho seděl, měl tendenci si jednu nohu nepatrně povysunout, připomínal si, že tělo je pořád něco, co se musí kontrolovat a regulovat.

Choroš to pokaždé viděl, a nikdy to nekomentoval. Mlčení v tomhle případě považoval za základní slušnost.

„Volala tísňová, pak hlídka z místa," pokračoval teď vousáč, trošku překřikoval jazz – Miles Davis, *Kind of Blue* – z reproduktorů na stole. „Rodina u Čalovny, pes olíznul trávu vedle ptáka, nikdo nesahal na… na tělo, aspoň něco. Fotky nám poslali, nejsou úplně blbý."

Lev přikývl, oči na monitoru.

„Pěna u zobáku," začal tiše komentovat. „Křečovitá poloha křídel. Náhlej pád z letu. To nevypadá na střet… s čímkoli." Potřásl hlavou: „A jestli spadl z nebe před svědky, tak to… no, sedí to skoro přesně."

Choroš po něm hodil pohledem.

„Přesně to sedí na co?"

„Na akutní intoxikaci."

Na chvíli zavládlo ticho.

Z chodby se ozvalo cvaknutí dveří, něčí smích, pak nadávka nad zaseklou tiskárnou. Budova PČR Písek žila svým standardním životem, ve kterém se i ty největší průsery musí vejít mezi papírování a nadávky na debilní software.

Choroš zamáčkl cigaretu o plechový parapet, hodil vajgl do sklenice od okurek a konečně se otočil.

„To slovo zatím nepoužívej nahlas," pronesl vážně.

Lev se odtrhl od notebooku a zvedl obočí: „Jaký slovo?"

„Ty víš jaký," Choroš si sedl na hranu stolu, až pod ním ten kus nábytku nešťastně zavrzal. „*Otrava*. Dokud nemáme průkaznej výsledek, je to jenom podezření. Jakmile někde vypustíš, že nám po okrese lítá travič, do hodiny to máš na fejsbůku, do dvou v regionálních zprávách a do večera mi volá kraj, proč plašíme lidi."

Lev se pousmál svým krátkým, ostrým způsobem.

„A až to řeknou ve zprávách," začal, „tak budou všichni překvapení."

„Přesně tak. A budou dělat, že poprvý slyšej slovo karbofuran… i když nejspíš hltali všechny ty televizní noviny, když se to řešilo naposledy."

V tu chvíli do kanceláře bez klepání vlezl David Sládek, v ruce složku a v kulaté tváři jasně čitelné, že ho právě odveleli od práce, kterou nechtěl dělat, k práci, kterou nechce dělat ještě mnohem palčivěji.

Jestli Choroš dokázal zabírat prostor s jistotou bizona, pak David Sládek ho ještě trumfl. Ta zavalitější část akčního dua David–Šárka, svaly měl mohutné, jen notně obalené tukem.

A v ústech nezbytná žvýkačka, bez které tenhle kolos nemohl existovat.

„Hele, co je s tím orlem?" zeptal se. „Volala mi Jana z dozorčího, že prej to chcete táhnout k nám."

„Chceme zjistit, co to je," prohlásil Choroš.

Sládek si odfrkl: „No co by. Postřik. Nebo sežral chcíplou krysu, otrávenou. To se stává."

„Orel mořský," začal Lev tak trochu kysele, „vážně nesežral náhodnou chcíplou krysu."

Sládek se na něj podíval, nijak nepřátelsky. Spíš tím způsobem, jakým se starší chlapi někdy dívají na mladšího kolegu, který má moc buřičské řeči a moc málo šedivých vlasů, které by ho k těm buřičským řečem opravňovaly.

„Ty jsi byl u toho?"

„Ne," přiznal Lev. „Čtu, co nám poslali z místa. *I dyvl'usja* na fotky."

„No právě. Z fotek zjistíš hovno."

„To je pravda," řekl Lev klidně. „Ale pořád víc než jen… no, z dojmu."

Sládek se opřel o stůl a zadíval se na papír, jako by čekal, že na něj vyskočí odpověď sama. Jenže papíry tohle obvykle nedělají. Papíry jen leží a tváří se důležitě… což je mimochodem kariérní plán poloviny úřednictva.

„Dobře," řekl po chvíli. „Já teď budu za blbce."

„To je od tebe statečný," poznamenal Choroš.

Sládek ho ignoroval. „Co přesně je karbofuran? Já vím, že je to jed. Ale to je tak všechno. Zní to jak něco, co se lije do traktoru."

Lev zvedl oči od notebooku.

„Karbofuran je insekticid," prohlásil. „Pesticid proti hmyzu. Patří mezi karbamáty."

Sládek na něj hleděl.

„To mi pomohlo asi jako mapa v maďarštině."

Lev si povzdechl: „Zjednodušeně – zasahuje nervovej systém. Zablokuje enzym, kterej normálně uklízí signály mezi nervama. Takže tělo začne dostávat povely pořád dokola. Svaly, dýchání, srdce, všechno se rozjede… no, *špatně*. Křeče, slinění, dušení, kolaps."

„Takže žádný pomalý romantický umírání," zašklebil se Sládek.

„Ne," kývl Lev. „Rychlý, hnusný a dost účinný. U ptáků obzvlášť. Stačí malý množství."

„A proto je takovej průser," dodal Choroš, „když se to položí venku v mase."

„Jo," přikývl Lev. „Protože to nesežere jenom to zvíře, na který to nějakej génius zamýšlel. Sežere to dravec. Liška. Kuna. Pes. Nebo to najde dítě, a děti maj bohužel tak

nějak evolučně zabudovanou potřebu sahat na věci, na který sahat nemají."

„Díky za další důvod nemnožit se," zamumlal David.

Lev pokračoval, aniž by se na něj podíval.

„A tím to nekončí. Když otráveného ptáka sežere jiný zvíře, může se otrávit taky. Sekundární otrava. Proto je to tak nebezpečný v krajině. Nezůstane to na jednom místě, nevybere si to jednu oběť a slušně to nezmizí."

Sládek si promnul obličej.

„A kde to dneska někdo vezme? Zvlášť když je to takový svinstvo."

„Asi, no, starý zásoby," pokrčil Lev rameny. „Stodoly, bývalý sklady, lidi, co si něco schovali, protože ‚to se jednou bude hodit'. Tohle je přesně typ věci, kterou měl někdo už dávno odevzdat k likvidaci, ale místo toho ji strčil za regál a řekl si, že to stát přehání."

Choroš se opřel bokem o stůl.

„A stát možná přehání v ledasčem," připustil. „Ale když někdo schovává nervovej jed vedle pytlů s krmením, tak bych mu tentokrát skoro dal za pravdu."

Sládek chvíli mlčel.

„Takže když řekneme veřejnosti, že je v tom karbofuran…," začal pomalu.

„Tak se půlka lidí posere strachy," doplnil Choroš.

„A druhá půlka začne hledat návnady sama," usoudil Lev. „Protože lidé milujou pocit, že jsou užiteční, dokud akorát nenadělají ještě víc škody."

Choroš přikývl.

„Proto to zatím ven nepůjde jako jistota. Dokud to nemáme potvrzený z laboratoře, budeme mluvit o podezření

na vysoce toxickou látku. Jasný varování, žádný konkrétní recepty pro paniku.“

Sládek se podíval zpátky na papír.

„Takže mrtvej dravec není jen mrtvej dravec.“

Lev zavřel notebook.

„Ne. Jestli je tohle ono, tak je to… kus jedu, kterej spadl z nebe.“

Sládek pokrčil rameny, zažvýkal, přimhouřil oči. „No, já jen říkám, že jestli budeme kvůli každýmu zdechlýmu ptákovi rozjíždět takovej cirkus…“

„Tohle není každej zdechlej pták,“ zahučel Choroš.

Sládek se podíval na fotku na monitoru, kde působilo křídlo roztažené v trávě jako černá plachta.

Chvíli mlčel.

„No,“ uznal pak. „To asi ne.“

Odešel se složkou pod paží a dveře za sebou zavřel o něco hlasitěji, než bylo nutné.

Lev se znovu sklonil k notebooku.

„On má rád žvýkačky víc než živý tvory,“ poznamenal.

„Sládek?“ Choroš si vzal hrnek, napil se a pokrčil nos. „Ale houbelec. Sládek má rád *klid*. Což je teda u policie stejně zoufalý jako abstinence v palírně.“

Telefon na stole zazvonil. Starý stolní aparát, který zvonil pokaždé tak, jako by na tomhle hovoru závisel osud státu.

Choroš ho zvedl.

„Charvát.“

Poslouchal, přitom se mu výraz změnil do soustředěné nehybnosti.

„Jo. Hm. Ne, rozumím… Jasně, já nechci – nechci po vás závěr po telefonu. Potřebuju jen vědět, co mám hodit

do spisu jako pracovní verzi… Jo. Dobře. Tak to napíšem takhle.“

Lev přestal psát, pracovat na notebooku, a čekal. Neptal se. Choroš nesnášel, když mu někdo skákal do hovoru.

„Dobře. A tělo půjde kam? Mhm. Krajská veterinární správa a potom laboratoř. Jo. Díky.“

Choroš položil telefon a chvíli na něj zíral, jako by z něj chtěl vyždímat ještě jednu větu navíc.

„Tak?“ zeptal se Lev.

„Tak nic, co bys nevěděl, a všechno, co jsem čekal,“ zabručel Choroš a opřel se v židli, která pod ním protestovala. „Veterinář z místa říká, že klinicky to odpovídá možný intoxikaci. Možný. Slyšíš to slovo? *Možný*. Pěna, křeče, náhlej kolaps. Ale definitivně nemáme nic, dokud nebudou výsledky.“

Lev přikývl: „To je fér.“

„Je to hlavně nutný,“ poopravil ho Choroš. „Fér je až luxusní nadstavba.“

Lev pootočil notebook, aby na obrazovku viděl i Choroš. Otevřená mapa okolí Písku, zvýrazněné body, fotky, poznámky. Čalovna svítila modře.

„Já bych zatím udělal aspoň pracovní mapu nálezů mrtvejch chráněnejch ptáků v regionu za poslední roky. Jestli je to náhoda, bude to izolovaný. Jestli ne…“

„… tak to nebude první kus,“ doplnil Choroš. „Pokud s tím někdo právě teď nezačal.“

„Jo.“

Choroš se na něj chvíli díval.

Lev mluvil česky dobře, plynně, jen občas se mu o hranu slov zadrhl přízvuk nebo tvrdší souhláska. Když byl unavený nebo naštvaný, vracel se o něco víc k mateřštině.

Teď byl soustředěný, takže zněl skoro až chladně.

„Udělej, co jsi navrhnul," povzbudil ho Choroš. „A zavolej na inspekci, jestli už něco nemají rozjetýho bokem. Česká inspekce životního prostředí, případně ornitologové. Ne proto, že bych na ně chtěl přepinknout práci, ale nemám potřebu bejt poslední debil v okrese, kterej zjistí, že má vzorek až ze třetí mrtvoly."

„To je skoro taková tvoje týmová filozofie," pousmál se Lev.

„Spíš holý životní minimum."

Dveře se otevřely znovu. Tentokrát bez klepání vešla Šárka Novotná, na sobě ještě kabát, v krátkých vlasech krůpějky z mlhy. Hodila na stůl papírový sáček.

„Zahrajeme si na americkou klasiku, takže… koblihy," oznámila druhá polovina akčního dua. „Dvě jsou s marmeládou, jedna s vanilkou a jedna bez ničeho pro toho psychopata, kterej tvrdí, že sladký pečivo je nejlepší suchý."

Podívala se z jednoho na druhého, na monitor, na Chorošův obličej, který působil tak příjemným dojmem, že by slabší povahu dokázal zahnat na ústup.

„Co se děje?" zeptala se Šárka, která nebyla slabší povahy.

„Možná otrávenej orel mořskej," zamumlal Lev.

Choroš po něm střelil pohledem: „Říkal jsem… ne nahlas!"

Šárka ztuhla s rukou nad sáčkem se sladkým pečivem.

„Cože? Kde?"

„Čalovna, u Malejch Nepodřic," oznámil Choroš. „Zatím je otrava jen pracovní verze. Veterina je opatrná. A my taky budem opatrný."

Šárka si sundala kabát, ale uvědomila si, že v kuřáckém doupěti – v Chorošově kanceláři – nehodlá zakotvit a jen si ho nechala viset přes ruku.

„Orel mořskej, to není… *opatrná* věc. Jak se to dozví veřejnost, přijde řev.“

„Proto to zatím není nic oficiálního a nemá se to vyslovovat,“ zamrmlal Choroš. „Jak se pořád snažím tady mladýmu vysvětlit!“

„To je roztomilý,“ ušklíbla se Šárka a sedla si. „Až se to rozkřikne, objeví se tři typy lidí. Jedni budou řvát, že vraždíme zvířata, jako bychom to dělali my osobně. Druhý budou řvát, že dravci žerou slepice a má se s tím něco dělat. A třetí budou řvát, že to určitě udělali Ukrajinci, Brusel nebo vlci.“

Lev natáhl ruku po koblize.

„Takže takový běžný úterý.“

Šárce zacukaly koutky.

Choroš si vzal složku od hlídky a rozložil fotky. Jednu po druhé. Tráva, břeh, křídlo, zobák, záběr z větší dálky, rodina v pozadí, rozmazaná.

Všední den roztříštěný jedním tragickým pádem.

„Hlavní problém vidím v tom,“ začal vousáč a poklepal prstem na stůl, „že když to spadne pod životní prostředí, budou to tlačit jinam. Když testy potvrděj jed, jde to k nám, páč podezření na trestnej čin. Do tý doby budeme stát jednou nohou na každým břehu a všichni budou ze všech sil předstírat, že je to starost těch druhejch.“

„Klasika,“ kývla Šárka.

„Miluju státní správu, když se věci překrývají,“ dodal Choroš. „To je, jako když se sejdou tři hospodský nad jedním účtem.“

Lev už je skoro nevnímal, mezitím psal. Rychle, bez zbytečných pohybů. Na monitoru přibývaly body, jména institucí, čísla jednací, poznámky.

„Mám kontakt na regionální záchrannou stanici pro volně žijící živočichy," řekl. „A na jednoho chlapa od ornitologů, co kdysi řešil otrávený návnady. Aspoň podle starších článků."

„Volej."

Lev sáhl po telefonu, pak se zarazil: „Co mám říct?"

„Pravdu," odfrkl si Choroš. „Jenom ne úplně celou, protože tu ještě neznáme. Řekni: máme nález uhynulýho orla mořskýho, okolnosti vzbuzují podezření na intoxikaci, čekáme na laboratorní potvrzení, potřebujeme vědět, jestli evidujete podobný případy v okolí."

Lev přikývl: „To je dobrý."

„Já vím," ušklíbl se Choroš. „Kdybych nebyl tak hezkej, živil bych se jako mluvčí."

Šárka si vzala koblihu s vanilkou a ukousla si.

„Ty bys jako mluvčí vydržel čtyři minuty. Pak bys někoho poslal do prdele v přímým přenosu."

„Dvě minuty maximálně," uchechtl se Choroš. „Zase mi tak nefandi."

Znovu zazvonil telefon, tentokrát mobil. Choroš se podíval na displej, uviděl číslo a zamračil se jinak, než se mračíval pracovně.

„Dozorčí," oznámil a zvedl to. „Jo…? Jo, vím o tom. Cože…? Kdo to pustil novinářům?"

Šárka se Lvem se na sebe podívali.

Lev následně zvedl oči ke stropu, jako by se chtěl ujistit, že vesmír opravdu funguje v rámci nejhorších možných variant.

Choroš poslouchal, pak sevřel čelisti, vydechl nosem.

„Ne, nic nepotvrzovat! Ať řeknou přesně tohle: policie prověřuje okolnosti nálezu uhynulého chráněného živočicha

a čeká na odborné posudky. Nic víc. A jestli se někdo ptá na jed, tak že bez laboratorních výsledků nebudeme spekulovat.“

Položil telefon a chvíli mlčel.

„Tak co?“ zeptala se konečně Šárka.

„Tak… někdo tu má velkou hubu. Už se ptají, jestli máme na Písecku traviče dravců.“

Lev se opřel a zaklapl notebook jen tak napůl.

„A máme?“

Choroš se na něj podíval. V očích únava, zlost a ten zvláštní druh soustředění, který u něj přicházel těsně předtím, než se do něčeho doopravdy zakousne.

Nejen do koblihy bez náplně.

„To je zrovna to, co se nesmí vyslovit,“ prohlásil. „Ne dokud to nebudeme moct dokázat.“

Za oknem se rozpršelo. Kapky bubnovaly do parapetu a po skle stékaly špinavé klikaté pramínky. V kanceláři to na chvíli ztichlo, jen Chorošův počítač hučel a topení syčelo jako starý had.

Lev znovu otevřel notebook a přitáhl si telefon.

„Dobře,“ kývl si pro sebe. „Tak začneme tím, co už vyslovit můžeme.“

Choroš sáhl po složce s fotkami, Šárka napůl zasalutovala a šla do zasedačky připravit tabuli a někde dole v budově zase někdo zaklel nad tiskárnou.

Všechno pokračovalo v tom běžném rytmu, jak to umí jen místa, na kterých se mezi svačinou a papíry řeší průsery.

Jenže tentokrát jim ležel na stole orel mořský a kolem něj se pomalu skládal příběh, který smrděl jedem ještě dřív, než k tomu svoje řekla laboratoř.

3.

Halyna – noční směna

Noční směna v logistickém skladu na kraji Písku si vytvářela svoje vlastní klima, nezávislé na ročním období i očekávání kohokoli nezúčastněného. Uvnitř vládlo světlo tak ostré, že se z něj stával regulérní výplach mozku zářivkou. Vzduch páchl kartonem, foliemi, levným parfémem a espressem z automatu, které mělo kvalitu smetí zameteného ve skladu s kávou.

Halyna Kovalová si přitáhla rukáv mikiny přes zápěstí a načetla další bednu.

Píp. Další. Píp.

Její pohyby byly úsporné, přesné a bez zbytečného divadla. Pracovala tu dost dlouho na to, aby věděla, že noční směny dlouhodobě přežívají dvě kategorie lidí – ti, kteří makají, a ti, kteří dělají, že řídí ty první.

„Halyno!“ ozvalo se přes halu.

Nemusela se ani otáčet, aby věděla, kdo ji volá. Hlas téhle osoby zněl jako vylouhovaný z kávy s ovesným mlékem a celoživotního přesvědčení, že celý svět je tu hlavně kvůli ní.

Monika Vrbová, vedoucí směny, přiklapala mezi regály na podpatcích a v úzkých kalhotách, které se do skladu hodily asi jako lodičky do hnoje. Odbarvené vlasy stažené do culíku, rtěnka typu šťavnatá třešeň držela na rtech i po půlnoci, nehty – malé zbraně.

Na tváři výraz ženy, která si sama o sobě myslí, že je manažerka, přestože ve skutečnosti má na starosti hlavně to, kdo špatně složil paletu.

„Ano?“ ozvala se Halyna, zadržela povzdech a narovnala se.

Monika se zastavila těsně před ní a podívala se na displej skeneru, snad čekala, že ji přístroj ze slušnosti pozdraví.

„Zase máš pomalejší časy na sektoru C.“

Halyna přimhouřila oči. „Máme nové zboží,“ namítla. „Těžké krabice. A Žaneta šla kouřit, tak dělám i její řadu.“

Monika se usmála, takovým tím zubatým úsměvem, který ve skutečnosti představuje výhrůžku.

„To vím. Jen ti říkám, že systém ukazuje určitá čísla.“

Systém ukazuje čísla.

To byla její oblíbená věta. Jakmile ji vytáhla, zdálo se, že už nepoužívá mozek ani nemá páteř. Stačilo ukázat na monitor a tvářit se, že rozhoduje matematika, svalit odpovědnost na techniku.

„Systém neukazuje, že dělám za dva,“ pronesla Halyna klidně.

Monika pokrčila rameny: „To si vyřešte mezi sebou. Já řeším výkon.“

A pak ztlumila hlas, jako by šlo o nějakou důvěrnost mezi nimi: „A taky se nám tady ztrácejí věci.“

Halyna se na ni podívala poprvé opravdu zpříma, trochu znepokojeně, ruka jí podvědomě zajela ke křížku na řetízku na krku.

„Jaké věci?“

„Drobnosti. Kosmetika. Elektronika. Minule powerbanka, dneska dvě balení dražšího *séra*,“ Monika to vyslovila se zvláštním důrazem, slovo sérum znělo v jejím podání skoro až eroticky. „Neříkám nic. Jen upozorňuju.“

Halyna cítila, jak jí po zádech přeběhl chlad, úplně jiný než ten z klimatizace.

„A proč to říkáte mně?“

Monika se zatvářila ublíženě: „Proboha, Halyno, já to říkám *všem*. Nemusíš být hned vztahovačná.“

To na Monice působilo skoro až obdivuhodně. Dokázala bodnout, nejčastěji pěkně do zad, a pak se tvářit, že krvácí ona.

Z druhé strany regálu vykoukla Žaneta, taky blond odrosty stažené do culíku, ale tak nějak nepořádně, nasáklá pachem cigaretového kouře a laciným parfémem.

Přibrzdila, když vycítila napětí.

„Děje se něco?“

„Nic zásadního,“ usmála se Monika sladce. „Jen připomínám, že pokud někdo něco viděl, má to nahlásit. Všichni jsme tu přece jeden tým.“

Žaneta přikývla, až příliš rychle: „Jasně.“

Monika odešla stejným způsobem, jakým přišla, akorát po sobě nechala o stupeň studenější vzduch.

Halyna se vrátila ke skeneru.

Píp.

Další krabice.

Píp.

Žaneta přišla blíž a ztlumila hlas: „Neber si to moc k srdci…“

„Co?“ Halyna se na ni ani nepodívala.

„No, ji. Ona je taková na všechny.“

Halyna zadržela krátký, unavený smích: „Ne. Na všechny ne.“

Žaneta se kousla do rtu. Věděla to. Každý to věděl. Monika byla nepříjemná plošně, to ano, ale na některé lidi měla spadeno speciálně.

„Víš, jak to myslím," zamumlala Žaneta. „Teď se fakt něco ztratilo."

„A proto šla rovnou za mnou?"

Žaneta neodpověděla hned. Místo toho vzala krabici a načetla ji.

Píp.

„Hele…," začala opatrně. „Minule se v šatně říkalo, že… no, že lidi občas berou věci, který neprojdou evidencí. Že to tak bývá. Třeba ne tady. Jen… že to lidi říkají."

Halyna se zastavila. Pomalu položila krabici na paletu.

„Lidi říkají hodně věcí," prohlásila. Hlas pořád klidný, ale teď už tvrdý jako ocelová hrana. „Hlavně o těch, kteří se zrovna nemůžou bránit."

Žaneta zrudla: „Já to ale neříkám! Jen že… se to říká."

„Ano. To je ta nejoblíbenější věta v Česku." Halyna znovu sáhla po skeneru. „*Já nic, to lidi. Oni to říkají. Já ne*."

Žaneta chvíli stála, pak radši odešla do své řady. Pípání se znovu rozjelo ve dvojím tempu.

Na druhém konci haly někdo pustil rádio. Stará česká písnička, nejspíš soundtrack k víkendu u tchyně.

Vysokozdvižný vozík couvl, zapípal, někdo zanadával, protože si skřípl prst do folie. Noční směna se vrátila ke své mechanické rutině, ale Halyna cítila, že se něco změnilo.

Nebylo to kvůli ztracenému séru, ale kvůli způsobu, jakým se jí Monika předtím podívala na ruce.

Jako by to nebyly ruce ženy, která tu tahá bedny, platí nájem a posílá peníze domů.

Jako by to byly ruce z dokumentárního filmu o krádežích, ve kterém se automaticky počítá s tím, že něco ztopí, když se nikdo nedívá.

⋆

V půl druhé přišla pauza.

Kuchyňka měla umakartový stůl, dvě mikrovlnky a lednici, které by hygienik dal ránu z milosti.

Halyna seděla u kraje stolu, jedla z krabičky pohanku s kuřetem a dívala se do mobilu. Na displeji měla otevřený chat se Lvem. Poslední zpráva od něj tam byla z odpoledne: *Nestíhám, máme případ. Otrávený orel. Ozvu se později.*

Pod tím jen její palec nahoru.

Nic víc.

Nechtěla ho zatěžovat každou blbostí ze svojí práce. Lev byl schopný se kvůli nespravedlnosti rozjet rychleji než šinkansen. A teď měl svoje starosti. Něco s mrtvým orlem, o čem se jí zmínil jen jednou větou, než přestal odepisovat.

Halyna se za něj v duchu pomodlila, jak byla zvyklá, i když už rezignovala na snahu pokoušet se ho vyvést z *cesty hříchu*, kterou šel, když se dal dohromady s Bohumilem.

Hrany se ohladily a Halyna už se to nepokoušela řešit.

Dveře kuchyňky se teď otevřely a vešla Monika s termoskou a dvěma ženskými z expedice. Ztichly jenom na vteřinu, akorát na tak dlouho, aby bylo dobře slyšet Moniku.

„Můžu?“ zeptala se, i když už si suverénně sedala.

„Je to i vaše kuchyňka,“ odpověděla Halyna bez zvednutí očí.

Jedna z žen, Petra, se uchechtla. Monika se usmála a nalila si kávu.

„To je dobrý, já se ptám samozřejmě ze slušnosti. Někdo ji ještě pořád oceňuje.“

Halyna zvedla pohled od mobilu: „Slušnost není, když říkáte jedovaté věci a pak se tváříte mile.“

Mezitím zavalitá Petra dělala to, co lidi dělají, když touží po dramatu, ale nechtějí to dát najevo. Začala si míchat jogurt, ale očima těkala mezi nimi.

Monika naklonila hlavu mírně ke straně: „Ty jsi dneska nějaká přecitlivělá. Já jsem tě jen upozornila na problém."

„Ne. Vy jste upozornila *na mě*."

„To přece není pravda!"

„Tak proč neřeknete zkrátka jména všech, kteří byli v sektoru?"

Monika usrkla kávu, zdánlivě klidná: „Protože nejsem policajt, Halyno."

„To je poprvé, co vás to drží zpátky…"

Petra vyprskla smíchy nosem, a hned to maskovala kašlem. Druhá žena se dívala do mobilu s takovým soustředěním, až by jí jeden skoro věřil, že si čte ústavu.

Monika odložila hrnek trochu prudčeji, než by bylo potřeba.

„Koukni, Halyno… nikdo tě z ničeho neobviňuje. Ale je normální být opatrný. Firma má svoje pravidla."

„Firma má hlavně *kamery*," prohlásila Halyna. „Sklad má kamery! Můžeme vidět záznamy?"

„To bude řešit vedení, beztak je tam jen záznam dvanáct hodin zpátky."

„Tak ať to řeší," málem si až odplivla Halyna. „Ale ne moje ruce a ne moje jméno… povídat po šatnách."

Na chvíli zůstalo ticho. Monika se narovnala, stáhla ramena dozadu a nasadila výraz uražené nadřízené: „Víš co? Tohle si necháme na ráno s Frantou. Já se tady nebudu s nikým dohadovat."

To „s nikým" se zdálo skoro ošklivější než přímá urážka. Dalo se v tom utopit jako v otráveném medu.

Monika vstala a kývla na druhé dvě ženy, svolávala je z porady. Když odcházela, utrousila přes rameno: „A mimochodem, jestli máš se mnou nějaký problém, můžeš si stěžovat. Jsme přece civilizovaná země."

Dveře za ní zaklaply.

Petra zůstala sedět, protože očividně nečekala, že se půjde tak brzo zpátky. Chvíli mlčela, pak hlesla: „Já bych se do ní nepouštěla. Ona si to pak vezme osobně."

Halyna dojedla sousto, polkla. „Já se do ní nepouštím. Já jen nebudu obětní beránek."

Petra pokrčila rameny. „To asi chápu, no. Jen… víš jak. Lidi jsou teď nervózní."

„Protože chybí nějaký hloupý sérum?"

„Protože… všechno." Petra zamávala lžičkou. „Drahota, válka, televize, furt něco. Pak se něco ztratí a všichni hledají někoho, na koho to hodit. A ty jsi… no… jsi *viditelná*."

Halyna se na ni zadívala: „Viditelná."

Petra si uvědomila, že to neznělo moc dobře, ale bylo pozdě.

„Já to nemyslela…"

„Já vím, jak to myslíte," vydechla Halyna. Zazněla v tom únava, ta stará známá únava z toho, že člověk pořád někomu musí dokazovat, že je… člověk.

Ve čtyři ráno chyběly další dvě položky.

Tentokrát to zjistili při průběžné kontrole na expedici. Monika si samozřejmě svolala lidi, kterých se to týkalo, tak, aby to slyšelo co nejvíc uší.

„Takže znovu," sekla, ruce zkřížené na prsou. „Dneska noční, sektor B a C. Nikam nepůjdete, dokud… se to neprojde."

„To jako osobní prohlídky?“ ozval se někdo zezadu.

„Nikdo tu nemluví o osobních prohlídkách,“ obrátila Monika rychle. „Nejsme gestapo.“

Její popření vypadalo jako spolehlivý znak, že se chystá něco hodně podobného.

Halyna stála stranou, skener ještě pořád v ruce. Žaneta k ní přišla o krok blíž, jako by tím chtěla naznačit solidaritu. Nebo si jen krýt vlastní záda, těžko říct.

„Mně se to nelíbí,“ zašeptala Žaneta.

„Mně taky ne,“ přitakala Halyna.

Monika začala povýšeně rozdělovat úkoly, kdo zkontroluje které palety, kdo projde odkládací zóny, kdo zavolá mistra. Mluvila rychle, důležitě a skoro až radostně. Krize jí slušela. Konečně mohla být tím, čím se vždycky viděla – velitelkou.

Když došla k Halyně, zastavila se: „Ty půjdeš se mnou.“

Halyna se ani nehnula.

„Proč?“

„Protože chci mít přehled.“

„O čem?“

Monika se usmála: „O celém procesu.“

Žaneta se nadechla, jako by chtěla něco říct, ale pak sklopila oči. Ostatní dělali to, co lidé dělají nejčastěji, když před nimi někdo někoho šikanuje – nic. Žádné čiré zlo, jen strach, pohodlnost, únava.

Halyna položila skener na stůl.

„Dobře,“ řekla.

Šla za Monikou mezi regály, kolem palet, folií a kartonů, které házely dlouhé stíny. Monika se tvářila profesionálně, občas něco zapsala na tablet, občas otevřela bednu,

občas se zeptala na evidentní blbost, jen aby ukázala, kdo tady klade otázky.

U třetího regálu se zastavila a otočila se k Halyně: „Víš, já proti tobě nic nemám. Ale musíš chápat, že lidi jsou citliví. Když se něco ztrácí a máme tu zaměstnance zvenku, tak…“

Halyna ji přerušila: „Zvenku?“

Monika zamrkala: „No… z ciziny.“

„Já tady žiju čtyři roky. Můj syn pracuje s policií. Platím daně. Dělám přesčasy, když vaše oblíbené holky nejdou. Ale jsem… zvenku?“

Monika protočila oči, už trochu otrávená tím, že se její noblesa neprodává.

„Nedělej z toho politiku.“

„To vy jste s tím začala.“

„Já řeším jenom ty ztráty.“

„Ne. Vy řešíte, na koho ukázat prstem, aby ostatní byli klidní.“

Na konci uličky projel vysokozdvižný vozík a jeho světla se jí mihla po tvářích. Monika v tom bílém záblesku vypadala tvrdší, starší, a hlavně mnohem méně sebejistá.

„Dávej si pozor na ten svůj tón,“ zavrčela nakonec.

Halyna se hořce usmála. „A vy si dávejte pozor na kamery.“

Monika ztuhla, jenom na zlomek vteřiny, ale Halyně to stačilo.

Aha.

Takže nejde jen o ztracené věci. Nebo aspoň ne jenom o ně.

Když Halyna ráno před šestou vyšla ze skladu, bolela ji ramena a čelist měla sevřenou tak, až ji píchalo u ucha. Obloha byla šedá, parkoviště mokré a studené. Lidi se rozcházeli ke

svým autům a na zastávku autobusu, unavení, ztichlí, s taškami přes rameno a výrazem, že kdyby na ně teď někdo začal promlouvat o smyslu života, praštili by ho svačinovým boxem.

Halyna si sedla na lavičku na zastávce, a zatímco čekala, až přijede ranní autobus, vytáhla mobil.

Chvíli zírala na displej. Pak otevřela chat se Lvem.

Napsala ukrajinsky, byla moc unavená na češtinu: *V práci se ztrácejí věci a vedoucí to začíná házet na mě. Zatím nic velkého. Jen abys věděl.*

Dívala se na text. Smazala „začíná". Napsala „zkouší". Pak smazala celé „jen abys věděl" a vrátila ho zpátky.

Nakonec to odeslala.

Mobil zavibroval skoro hned, ale nebyla to odpověď od Lva. Jen reklama od operátora, že má výhodnější tarif. Samozřejmě. To se tak jeden otevře světu o dva centimetry a svět mu okamžitě nabídne neomezená data.

Halyna si odfrkla, vstala a schovala telefon do kapsy. V dálce se objevil žlutý autobus.

Lev se ozve, až bude moct. Věděla to. A taky věděla, že mu to zatím nechce házet na hlavu. Měl svůj případ. Mrtvého orla, policii, papíry, všechno to, čemu nerozuměla, ale poznala na něm, když byl vtažený do něčeho ošklivého.

Tohle bylo taky ošklivé. Jen menší. Domácí. Česká verze jedu, který se nerozhazuje do trávy, ale pouští se po kapkách mezi lidi.

A po takových jedech se nemusí umírat hned. Jen jedna žena začne chodit do práce s žaludkem staženým úzkostí .

To někdy bohatě stačí.